

til Religionsundervisning. Det er muligt, at det store Flertal af Forældrene ogsaa vil det, selv om de bliver stillet frit paa det Omraade; det er muligt, at Forholdet i den allerstørste Part af Landets Skoler vil blive det samme, som det er i Øjeblikket, det er jeg tilbøjelig til at tro, men selv om det bliver saaledes, vil der dog, synes jeg, være vundet et Gode derved, at man ikke er tvunget til absolut at lade sine Børn undervise af selve den Lærer, som man anser for at være allerdaarligst kvalificeret dertil. Jeg tænker her paa et enkelt bestemt Eksempel, der er passeret for en Del Aar sidenovre i Jylland. Der var en Lærer, som i Religions-timen var kommet til at fortælle om Verdens Undergang, og han fortalte, at det Tidspunkt ganske sikkert var nær, da Verden vilde forjaa. Der var saa mange Ting, der tydede derpaa, der var blandt andet ogsaa det, at der blev saa mange Socialdemokrater, og saa udmalede han for Børnene alt det forfærdelige, som disse Socialdemokrater vilde: De vilde slaa Præsterne ihjel og slaa Kongerne ihjel, og de vilde i det hele taget lave en forfærdelig Masse Ulykker. Med tvungen Religionsundervisning kan vi være udsatte for, at vore Børn underkastes en aandelig Vold, saaledes som vi mener der er øvet mod Børnene i det nævnte Tilfælde. Børnene af socialdemokratiske Forældre var meget oprevne af den Optysning, de der havde faaet, de kom hjem og vidste aldrig, hvad de skulde tro, og var helt ulykkelige over den Forklaring, Læreren der havde givet. Havde vi haft Frihed paa dette Omraade, er det ganske sikkert, at denne Lærer ikke havde faaet Lov til fremtidig at undervise disse Børn i det, han kaldte Religion. Selv om vi altsaa i Almindelighed vil lade vore Børn deltage i Religionsundervisningen, selv om det bliver et frit Fag, synes jeg, at vi i det mindste maa have Ret til at kræve, at vore Børn skal beskyttes mod aandelig Vold, som en mindre begavet og mindre forstaaende Lærer har det i sin Magt at øve mod Børnene. Jeg forstaaer slet ikke, at man har saa stor Betænkelighed ved at give den Frihed, som vi ønsker paa dette Omraade. Jeg bemærkede i Gaar, at jeg ikke fandt Anledning til at drage dette Spørgsmaal om Religionsundervisningen stærkt ind i Debatten; naar jeg nu har udtalt mig saa meget derom, som jeg har, er det, fordi det er omtalt af saa mange, og fordi en Del af de faldne Bemærkninger har været saa stærkt rettet mod mig, endogsaa for det ærede 12te Medlem for 5te Kreds' (S. Rasmussen) Ved-

kommende stærkere end nødvendigt, synes jeg.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg for mit Vedkommende slutte og kun til allersidst udtale et Ønske om, at Kommissionen maa blive nedsat saa hurtigt som muligt, og et Haab om, at det Resultat, der opnaas gennem dens Arbejde, maa blive saa vilfredsstillende, som det er muligt at opnaa.

S. Rasmussen: Jeg vil gerne i Anledning af en Udtalelse, som faldt fra det ærede 9de Medlem for 2den Valgkreds (Kragh), fremsætte et Spørgsmaal, som jeg glemte at fremsætte, sidst jeg havde Ordet. Saa vidt jeg hørte og forstod, blev der sagt, at den teoretiske og praktiske Uddannelse ved Seminarierne maaske skulde skilles ad. Jeg vil da gerne spørge det ærede Medlem, om det var Tanken, at det skulde være i Seminarietiden, eller hvad Tanken var.

Kragh: I Anledning af det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler fremsatte, skal jeg oplyse, at det ikke har været min Tanke, at man ved Arbejdet paa Seminarierne skulde adskille den teoretiske og praktiske Undervisning af Seminaristerne, men jeg har ment, at det ikke er tilstrækkeligt, at de faar den saakaldte Undervisning i praktisk Færdighed i den Alder, de normalt har, naar de gaar paa Seminariet. Jeg mener, at denne Undervisning ganske anderledes vil præge dem og give praktiske Resultater i deres fremtidige Virksomhed, hvis den udover det, de havde faaet paa Seminarierne, fandt Sted, naar de havde naaet en noget modnere Alder, f. Eks. umiddelbart før den Alder, i hvilken de ifølge de derom gældende Bestemmelser kan faa Ansættelse ved den offentlige Skole. Jeg vil i saa Henseende henvise til det Arbejde, som gøres indenfor den højere Skole, for at uddanne Lærerne saaledes praktisk, at de kan optage deres Arbejde med Udsigt til det bedst mulige Udbytte for Eleverne. Jeg tror, at man skulde tage under Overvejelse, om man ikke med de Modifikationer af Metoden, som naturligt maa følge af de to Skolers, Folkeskolens og den højere Skoles, forskellige Maal, burde foretage en lignende Ordning for Folkeskolens Vedkommende, som man paa dette Punkt har for de højere Skoler.

Maa jeg takke den højtærede Undervisningsminister for det Svar, han gav paa det Spørgsmaal, jeg rettede til ham. Det glæder mig, at det dog ikke er Hensigten ganske at overlade de private højere Skoler i Provinsen til deres egne Kræfter